

FER QUELCOM JUNTS UNEIX

Ens agradaria que la nostra ONG fos un mitjà per a fer quelcom junts amb sentit

Recentment visitarem una parròquia catòlica al sud d'Alemanya. Va ser una experiència bonica, ens van tractar molt bé i vam tenir suficient temps per a intercanviar experiències amb algunes persones de la parròquia i saber com viuen el dia a dia a la parròquia: realitats consolidades, punts forts, ombres, desitjos, projectes. Sens dubte ens enduem una molt bona impressió d'aquesta parròquia, doncs està viva, la gent s'implica.

Pensant en la nostra petita ONG vam preguntar amb especial interès sobre el compromís social de la parròquia, és a dir, quines realitats havia sobre el voluntariat local i si es treballava en algun projecte de cooperació internacional. Al constatar que aquestes dues realitats no explícitament litúrgiques estaven presents en la parròquia ens va alegrar especialment. Encara que sigui una cosa òbvia, avui dia en algunes parròquies, a causa de moltes raons, el compromís social existeix de vegades només sobre el paper.

Sobre el voluntariat local descobrim una xarxa de persones, especialment jubilades, que des de fa anys porten a terme un voluntariat de visites a les persones que per la seva avançada edat ja no estan en condicions de sortir molt al carrer ni de visitar amb freqüència l'església. Aquesta realitat està present en moltes parròquies. No per això deixa de sorprendre una vegada més com amb poc de molts es fa moltíssim: es creen xarxes de solidaritat, es conreen amistats, un creix per dintre... i se sent un part d'una comunitat, d'un col·lectiu. El fer una mica junts uneix.

A nivell de cooperació internacional va ser bonic constatar que des de fa més de vint anys la parròquia té una relació d'apadrinament amb una

editorial

parròquia i una entitat social de Zàmbia (Àfrica). Tot va començar a través de la germana d'una feligresa que està com monja a Zàmbia, dedicada principalment als afectats per la SIDA i als nens orfes. Doncs bé, des de fa vint anys, quan s'acosta Nadal, tots els feligresos de la parròquia es posen mans a l'obra per a elaborar les corones d'Advent, que després es venen. La campanya dels Reis Mags també es destina a Zàmbia. Pocs dels parroquians han estat a Zàmbia, però tots se senten aquest projecte com seu, doncs saben que la relació està viva i que ells participen d'una manera senzilla, però concreta, en aquesta relació. El fer quelcom junts uneix.

A nivell de "Clam per la Dignitat" tenim el repte de seguir aquest camí des de la nostra realitat concreta. El "Sopar de la Fam" que des dels nostres inicis cada Quaresma realitzem (aquest any no ho hem portat a terme per sobreposar-se amb l'activitat del teatre) pot ser un punt de referència per als membres de l'ONG. A més hi ha altres realitats concretes que ens impulsen, des de la nostra petitesa, a estar vius i compromesos per un món més just i solidari. Entre altres realitats, vam destacar el voluntariat local que alguns dels nostres porten a terme en "Sostre" (Barcelona), l'any que Annette i Andreas estant passant a Àsia Central com a cooperants (publiquem un article de l'Annette), la realitat dels nostres amics a Sud-àfrica, el nou camí que estem iniciant amb l'ONG CIESCU de Arequipa (Perú) i que durà a Stephanie, una estudiant alemanya, a passar sis mesos (d'octubre de 2007 a març de 2008) amb ells.

Per descomptat el fer quelcom junts uneix. No obstant això, no és suficient. El fer quelcom per si sols possibilita moltes coses, però si el fer quelcom no té un sentit, a la llarga es converteix en un activisme estèril. Ens agradaria que la nostra ONG fos un mitjà per a fer quelcom junts amb sentit.

El Consell

FRE A LA RESPOSTA VOCACIONAL

**Les grans batalles es juguen
en els instints, que són**

forces magnifiques que tenim

El sociòleg basc Javier Elzo va afirmar a partir d'unes enquestes, en una trobada recent sobre pastoral universitària a Barcelona, que les tres raons que donen els joves per no ser sacerdots o religiosos ni religioses són, per aquest ordre: una consagració per a sempre, la renúncia als seus afanys professionals i el celibat.

Què tenen en comú aquestes tres dificultats? Per què aquests tres elements actuen de fre en la resposta vocacional? Tots tres arrelen en el centre instintiu de la persona.

La consagració perpètua. La incapacitat d'afrontar un compromís per a sempre afecta l'instint de conservació. En altres èpoques, seria a l'inrevés, però en la nostra una decisió estable sembla que tanca les portes a les noves oportunitats. Anar amb taxi amb el rètol d'ocupat impedeix obrir-se a conjuntures interessants, que poden aparèixer en el futur. Triar té el perill de perdre's ocasions noves. Mantenir-se obert al que vingui ens impedeix viure a fons, perquè tenim por del risc. Sense cremar les naus, sense tenir la intenció de no fer marxa enrere... la vida és acomodament. No hi ha cap salt al buit. Es fan les passes amb garanties excessives. Tot sembla previsible o recuperable, però constitueix una il·lusió pueril. Es perd la noció del temps de Déu (eternitat) a favor del temps humà (instant, caducitat, versatilitat).

Els afanys professionals. Es concedeix primacia a la realització personal. Els somnis propis desbanquen els somnis que Déu té sobre un. El més important és tenir una bona preparació, exercir una professió envejada, construir el propi futur. Es tracta de l'instint social. Els animals funcionen en ramats, en bandades... Els homes i les dones també, encara que cadascú vol destacar per sobre dels altres. El valor propi

pensaments

resideix en la realització professional. Es mostra així la incapacitat de renunciar al projecte propi a favor dels somnis que Déu té per a la meua vida. No s'admeten intromissions. Ni tan sols en els matrimonis, ja que els fills passen a un segon o tercer terme. El més important és l'exercici professional, sentir-se valorat pels altres segons la feina que fem.

El celibat no és el fre més important, tot i que ho pot semblar en un món on el sexe ocupa els primers plans. L'instint sexual juga la seva basa. En una societat consumista, l'abstenció té mala premsa. Prescindir de les relacions sexuals té poc sentit perquè no hi ha cap raó poderosa per fer-ho. L'abstenció es viu com una castració i com un límit. El sexe és bonic i dóna plaer. L'instint eròtic té una força poderosa. Per què cal prescindir-ne? Admetre la primacia d'un valor sobre altres no n'implica el detriment. En tot cas indica una opció de vida per a una persona concreta, sense entrar en valoracions objectives i menys en comparacions.

Les grans batalles es juguen en els instints, que són forces magnifiques que tenim. El risc només està en les persones que els viuen com a últimes referències. Reprimir-los no és sa. Concedir-los sempre el que demanen, tampoc. Es tracta d'integrar-los en el projecte de vida de cada persona. Donar-los curs, sense nosa, condueix al caos social. Si algú vol posseir sexualment una altra persona, contra el seu consentiment, l'instint el conduirà a la violació. Ningú no pot admetre una conducta com aquesta, però si l'instint és l'última paraula actuarà així. Sense contemplacions. Hi ha una paraula més important que ho pot frenar: l'ètica del respecte pels altres.

Qui respon a la crida de Déu, reconeix que la Paraula té la primacia. Col·locar les seves energies instintives al seu servei és la tasca, no sempre fàcil encara que indispensable.

Lluís Serra Llansana

publicat a "Catalunya Cristiana" el 26/04/07. Amb permís de l'autor

DES DE L'ÀSIA CENTRAL (1/2)*

És trist constatar que no passa res amb pacients amb problemes neurològics o amb nens discapacitats

Vivim i treballem a l'Àsia central. Tinc diferents oportunitats de treballar amb gent local. El sistema mèdic al país on vivim i treballem està basat en l'antic sistema de la Unió Soviètica. Els metges i altres professionals de la salut tenen un dels sous més baixos i el seu coneixement mèdic no es pot comparar amb el dels metges a Europa.

Els hospitals són vells així com els equips dels hospitals, si és que n'hi ha. Jo bàsicament treballo amb pacients neurològics, nens i adults. Els metges gairebé no saben res sobre rehabilitació i és trist constatar que no passa res amb pacients amb problemes neurològics o amb nens discapacitats. El meu treball es divideix en tres parts:

1. Hospital

Quatre cops a la setmana tracto pacients en un hospital local de la ciutat. Treballo al departament de neurologia i em dedico a pacients amb malalties cerebrals, que m'arriben a través de l'ONG amb la qual treballo; els pacients de malalties cerebrals mai abans havien estat formats ni tractats. Només s'estan al llit i els dieu que s'hi han de quedar. Treballo amb un traductor que observa

experiències

la meva feina molt a prop.

Un cop a la setmana dono lliçons als metges i estudiants de medicina del meu departament a fi de formar-los sobre la rehabilitació de malalties cerebrals i altres lesions del cervell. Ensenyo el que pot fer-se i que la rehabilitació és una qüestió important per millorar després d'una malaltia cerebral i altres lesions del cap.

El metge principal vol publicar els resultats de la meva tasca a fi de convèncer a altres de la necessitat de rehabilitació i per tant d'obrir un centre de rehabilitació per adults.

2. Centre de rehabilitació per a nens

A la nostra ciutat, hi ha un anomenat centre de rehabilitació per a nens amb discapacitats físiques i mentals. Un cop a la setmana m'uneixo al meu col·lega holandès, que és fisioterapeuta, i tractem petits pacients amb discapacitats per a què caminin o es moguin un mínim. A més a més, formem i expliquem als pares i els hi ensenym el que poden fer a casa per continuar l'entrenament.

Alguns dels nens amb discapacitats s'han passat la major part de la seva vida ajaguts a terra perquè ningú els hi va dir a ells o als seus pares què fer per a poder seure's, aixecar-se, caminar, parlar, jugar o utilitzar el seu cos de qualsevol manera. A la nostra ciutat tampoc hi ha escoles per a discapacitats.

3. Seminaris

Som tres terapeutes que treballem per al projecte de la nostra ONG anomenat "health link". De tant en tant, tots tres viatgem pel país i donem seminaris a la gent local que treballen amb nens discapacitats. Els entrenem, formem i ensenym com tractar nens discapacitats i donar-los un millor coneixement del que li ha passat al nen i el que podem fer-hi al respecte. Tenim llibres en rus disponibles amb exemples senzills però molt efectius i venem les còpies a un baix preu o les donem gratuïtament.

Expliquem quins tipus d'aparells són útils i com els poden fer ells mateixos o encarregar-los a un fuster local o algun altre tipus d'artesà.

Dirigim conferències per metges e infermeres per informar-los sobre els efectes de la rehabilitació, i que hi ha esperança per recuperació un cop una persona ha tingut problemes neurològics.

Annette Simon

* Aquest és un informe sobre l'experiència que Annette, membre de "Claim for Dignity e.V.", porta al terme a un país de l'Àsia central com a cooperant internacional. Al proper número publicarem un informe de l'Andreas, el seu marit, que també fa la mateixa experiència, però treballa en una altra àrea.

comunicacions

- El Fr. André Stephan msc ha tornat a Sud-Àfrica, en concret a la ciutat de Sibasa, no molt lluny de Makhado. Abans de tornar es va trobar al sud de França amb l'Aleix i amb la Ceci; també es va trobar amb el Micha i la Sabine, a casa de la seva família a França. A més a més el Fr. André li ha fet arribar un cd al Micha amb fotos i vídeos de Sud-Àfrica. Al Fr. André li desitgem molta sort en la seva nova etapa sudafricana.

- Des de Sud-Àfrica hem rebut un informe del Lufuno Buasi sobre la situació actual de l'escola de Madombidzha (projecte "MaS"). Les fotos mostren que falta poc per acabar els dos edificis que ja estan en funcionament. Tenim un petit donatiu preparat per enviar a Sud-Àfrica, però estem esperant notícies de la contrapart a Makhado.

- Tant des del nostre compte corrent d'Espanya com des de la d'Alemanya es poden fer donatius per als projectes que l'Annette i l'Andreas estan duent a terme en l'Àsia central.

- Stephanie Wildenberg, estudiant alemanya de "Ciències de l'Educació" i membre de "Claim for Dignity e.V." estarà sis mesos (d'octubre de 2007 a març de 2008) en Arequipa (Perú) col·laborant amb la ONG local CIESCU (Centro de Investigación y Estudios Económicos, Educativos, Sociales y Culturales).

- El proper diumenge 26 d'agost a las 18.00h se celebra una reunió del Consell de "Clam per la Dignitat" a Sant Just (Barcelona). Socis y amics interessats en participar poden assistir previ avís a Secretaria.

- Interessats en el voluntariat de "Sostre" posar-se en contacte amb el Javi Laguno (jlaguno@yahoo.es) o amb Secretaria.

Edita Clam per la Dignitat

Dipòsit legal: B-21.860-2004

Av. Diagonal 285, 3-4

E - 08013 Barcelona

Tel: (+34) 932 700 239

Fax: (+34) 933 684 336

Registre Assoc. Generalitat:

Núm. 27.209, sec. 1a de Barcelona

NIF: G-63.112.189

C/c: 3025-0004-33-1433212631

clamdignitat@clamdignitat.org

www.clamdignitat.org

claimfordignity@claimfordignity.org

www.claimfordignity.org

Claim for Dignity e.V.

eingetragener gemeinnütziger Verein

Konrad-Adenauer-Str. 50/42

D - 72072 Tübingen

Tel. u. Fax. (+49) 7071 / 94 24 03

Kontonummer 7354948

KSK Esslingen BLZ 61150020

Vereinsregister Nr. 1458

Amtsgericht Tübingen
